

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 51.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940112528/facsimile.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Den 8de.

Nu er jeg rigtignok bange at Madam Star kan have Ret, naar hun siger at mine Sager staae slet, thi mine Modstanderes Parti har faaet en betydelig Tilvæxt. Frøken Carlsen er snart den Eneste, som ikke troer sig fornættet af mig, thi man kan ikke her, som i Kjøbenhavn, disputere med Folk i al Gemytlighed og god Forstaaelse. Folk tage alt, hvad jeg siger, for Personligheder, og svare med personlige Angreb, som egentlig slet ikke komme Sagen ved. Min ny Modstander er hverken meer eller mindre end Pastor Star. Nu skal Du høre!

Vi vare idag, som sædvanligt, i Kirke, og jeg blev idag meer end sædvanligt søvrig, thi foruden at en Hærskare af lange Psalmer skulde synges, og det uden Assistance af Orgel, vare der en heel Flok Børn til Daab, og alt dette med Tilbehør af Offring o.s.v. tog en uendelig lang Tid. Jeg sad og dansede i Stilhed Polka med mine Fødder, for at holde dem varme, hørte paa Børnene, der overdøvede Præsten med deres Skrig, imens han forrettede Daaben, og reflecterede over, hvorvidt denne Skik kunde have nogen virkelig Nytte. Under disse Omstændigheder faldt Undersøgelsen naturligviis ganske ud til Gjendøbernes Fordeel. Endelig var det forbi, og vi gik ind i Præstegaarden. Her var Talen om, hvor urolige Børnene havde været under Daaben, og jeg sagde i al Uskyldighed: Det er dog ogsaa en besynderlig Ceremonie! «Besynderlig!» udbrød Præsten: «De erindrer vist ikke, Frøken Raphael, hvem der har indstiftet denne Handling, som De behager at kalde en Ceremonie, at Christus sagde: Gaaer hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, Sønnens og den hellig Aands.» – Jo! svarede jeg, men netop her synes mig, det er antydnet, at Underviisningen i Religionen skulde gaae forud for Daaben, siden der staaer «lærer og døber». Der staaer jo ogsaa «Folk», ikke smaa Børn. Daabens virkelige og store Høitidelighed bestaaer, synes jeg, i at den er en Indvielse for den, som af frivillig, inderlig Overbeviisning ønsker at optages i det christne Samfund. Men ved Børndaaben kan den Paagjældende jo ingen Mening have, og i det Løfte, Gudmoderen paa hans Vegne aflægger, kan jeg ikke see andet end tankeløst, magtesløst Ord. Hvor kan hun for Alvor indestaae for, at Barnet bliver en Christen? «Det kan hun», svarede han, «da det bliver opdraget i den